

Høringsnotat - Endring i tinglysingsloven

1. Høringsnotatets hovedinnhold

Høringsnotatet er en oppfølging av utredningen om formidling av grunnbok- og matrikkelinformasjon som ble sendt på høring av Miljøverndepartementet 10. mai 2012. Som en oppfølging av de konklusjoner som ble trukket etter høringen sendte Miljøverndepartementet 15. februar 2013 brev til Statens kartverk der de ble bedt om å videreutvikle et konsept for teknisk avgivergrensesnitt fra grunnboken for tjenester som muliggjør nedlasting av store mengder data for lokal lagring i xml-format og med oppdatering av endringer. En slik løsning vil gi virksomheter tilgang til personopplysninger på en ny måte i forhold til i dag, og vil nødvendigvis gjøre en hjemmel for behandling av personopplysninger, jf personopplysningsloven § 8. Høringsnotatet inneholder derfor et forslag til endring i tinglysningsloven § 38 for å gi en forskriftshjemmel for nærmere regulering av virksomheters behandling av personopplysninger i grunnboken.

2. Bakgrunnen for høringsnotatet

2.1. Innledning

Miljøverndepartementet sendte 10. mai 2012 på høring en utredning om formidling av grunnbok- og matrikkelinformasjon fra Statens kartverk. Høringsfristen var 13. august 2012. Utredningen kom med en rekke anbefalinger knyttet til bl.a. utformingen av grensesnitt for avlevering av grunnboks- og matrikkelinformasjon samt forslag til forskrift om formidling av eiendomsinformasjon (informasjon fra grunnbok og matrikkel). Dette høringsnotatet er en oppfølging av anbefalingene i utredningen og de uttalelsene som kom fra høringsinstansene.

Utredningen "Fremtidig organisering av tinglysningsen" ble avgitt til Justisdepartementet 27. juli 2009. Utredningen inneholdt flere anbefalinger som senere ble fulgt opp bl.a. ved at Miljøverndepartementet fra 1. juli 2010 ble gitt det budsjettmessige og administrative ansvaret for tinglysningsen i Statens kartverk. Videre ved at Statens kartverk som tinglysningsmyndighet fra 1. januar 2011 overtok ansvaret for formidling av grunnbok- og matrikkelinformasjon, og ved at Norsk eiendomsinformasjon as ble beholdt som et statlig eid aksjeselskap under Nærings- og handelsdepartementet.

Det ble også anbefalt at Statens kartverk skulle utvikle et avgivergrensesnitt fra grunnboken som ga rom for at ulike profesjonelle aktører skulle kunne formidle informasjon fra grunnboken. Justisdepartementet ga derfor i februar 2010

Kartverket i oppdrag å utrede og utvikle et grensesnitt mot profesjonelle aktører som skulle stå ferdig 1. januar 2011. På den bakgrunn etablerte Statens kartverk informasjonstjenester som gir adgang til direkte oppslag i grunnboken og tilgang til utskrifter direkte fra grunnboken. Markedsaktørene som er avtakere av eiendomsinformasjon har imidlertid gitt uttrykk for et behov for å få utlevert data også i form av store massivuttrekk og for etablering av kopidatabaser med sanntids-oppdateringer. Miljøverndepartementet besluttet derfor å nedsette en prosjektgruppe for å utrede slike formidlingsløsninger. I henhold til mandatet for utredningsgruppen skulle følgende punkter utredes:

- ”• *Hvordan bør grunnboks- og matrikkelinformasjon tilrettelegges og formidles for å gi nytteverdi for samfunnet, herunder gi markedsaktører grunnlag for å skape verdiøkende tjenester?*
- *Hvilke krav og vilkår bør settes til slik tilgang for å sikre formålet med grunnboken og matrikkelen, hensynet til konkurranse i markedet, personvern og statens erstatningsansvar?*

Det skal legges til grunn at tilgangen må skje på en ikke-diskriminerende måte. Den må fremme effektivitet, en fri konkurransesituasjon, tilrettelegge for utvikling og innovasjon både hos Kartverket og hos næringslivsaktører, og slik at offisiell eiendomsinformasjon tilflyter samfunnet på en korrekt, rasjonell, effektiv, stabil og samfunnsnyttig måte. Det skal også legges til grunn at prismodeller for formidling skal følge bestemmelsene i ”Offentleglova”.

Utredningen var ferdig i mars 2012.

2.2. Anbefalingene i utredningen om formidling av grunnbok- og matrikkelinformasjon, uttalelsene fra høringsinstansene og den videre oppfølgingen

Utredningen tok utgangspunkt i samfunnets og markedets behov for eiendomsinformasjon og anbefalte at Statens kartverk skal tilby tekniske grensesnitt for avgivelse av eiendomsdata som kan gjøre det mulig for virksomheter å laste ned hel- eller delkopier av data fra grunnbok og matrikkel for lokal lagring (massivnedlastingsgrensesnitt) og for tilgang til enkeltdata (spørregrensesnitt maskin-til-maskin).

Massivnedlastingsgrensesnittet skal også sikre virksomhetene mulighet til å holde sine lokalt lagrede data løpende oppdatert med endringsdata fra Statens kartverk. Forholdet til personvernet ble ansett som det mest problematiske ved å gi markedsaktørene tillatelse til å laste ned hel- eller delkopier av eiendomsdata. Når markedsaktører sitter med kopier av data i egen virksomhet er forholdet til personvernet mer problematisk enn om man

må hente enkeltdata hos Kartverket via en oppslagstjeneste (spørregrensesnittet).

Miljøverndepartementet ba Kartverket i brev av 15. februar 2013 om å videreutvikle et konsept for teknisk avgivergrensesnitt for tjenester som muliggjør nedlasting av data i xml-format for lokal lagring og med en oppdateringslogg. Dette kommer i tillegg til de informasjonstjenestene (tjenester for enkeltsøk via et spørregrensesnitt) som allerede er etablert. Grensesnittet skal gi tilgang til opplysningene slik de foreligger i grunnboken og matrikkelen uten bearbeiding (rådata/grunndata). Departementet presiserte at Kartverket ikke skal avgi data til markedsaktører på annen måte enn gjennom slike standardiserte ikke-diskriminerende grensesnitt. Tjenestene skal bygge på de erfaringer som er gjort i forbindelse med matrikkelsystemet.

I tilknytning til høringen av utredningen presiserte Miljøverndepartementet følgende når det gjaldt spørsmålet om behandlingsformål etter personopplysningsloven:

"Innledningsvis i kapittel 12, som omhandler utkastet til forskrift med merknader, er omtalt en bestemmelse som skal stå i § 4 siste ledd om at en virksomhet er å regne som behandlingsansvarlig etter personopplysningsloven dersom den mottatte informasjonen inneholder personopplysninger. Det samme temaet er omtalt i kapittel 6 som omhandler juridiske problemstillinger samt i kapittel 3 som omhandler prosjektgruppens anbefalinger.

Dette leddet i forskriften har dessverre falt ut av forskriftsutkastet.

§ 4 siste ledd skal lyde: "Brukere som har fått tilgang til særskilte elektroniske tjenester fra Statens kartverk er å regne som behandlingsansvarlige etter personopplysningsloven § 2 nr. 4 dersom informasjonen inneholder personopplysninger."

I kapittel 6.8.7. under prosjektgruppens vurderinger knyttet til personopplysningsloven står bl.a. følgende:

"Når det gjelder behandling av opplysninger fra grunnbok og matrikkel som betraktes som personopplysninger, er prosjektgruppen av den oppfatning at det mest hensiktsmessige er i forskrifts form å fastslå at virksomheter som ikke kan vise til et lovregulert behandlingsformål men som tilfredsstiller nærmere

bestemte vilkår, kan få tilgang til registrenes eiendomsinformasjon i form av massive uttrekk for videreformidling. Disse organisasjonene blir selvstendig behandlingsansvarlige. De aktuelle virksomhetene vil også på denne måten selv stå ansvarlig for å overholde relevant lovgivning på området samt stå ansvarlig for den innholdsmessige kvaliteten på de produkter som selges til markedet. Prosjektgruppen ser det ikke som hensiktsmessig å knytte behandlingen til en konsesjonsordning for tilgang til eiendomsinformasjon slik det er gjort for Løsøreregisteret. En slik konsesjonsordning ville uansett kommet i tillegg til et behandlingsgrunnlag i lov/forskrift. Ved at Statens kartverk har standardvilkår for tilgang til eiendomsinformasjon samtidig som man i forskrifts form fastsetter generelle vilkår, vil man på denne måten kunne oppnå de nødvendige kontrollbehov.”

I kapittel 3.4.c gir prosjektgruppen sine anbefalinger knyttet til personvernlovgivningen og behandlingsansvar:

”Prosjektgruppen anbefaler at det i forskrifts form etableres regler slik at videreformidling av informasjon fra registrenes grensesnitt anses som behandlingsformål for opplysninger fra grunnbok og matrikkel.”... ”På den måten vil en skape virksomheter som kan formidle informasjonen på mer spesialiserte løsninger enn det registermyndigheten kan gjøre og som kan arbeide mer aktivt for å selge informasjon til nye brukere. Disse virksomhetene vil måtte følge de til enhver tid gjeldende regler for utlevering av registerinformasjon på lik linje med registermyndighetene. Virksomhetene vil få den nødvendige handlefrihet til å anvende eiendomsinformasjonen i sine produkter samtidig som de har et selvstendig ansvar for å overholde personvernlovgivningen. Dersom virksomheter bryter reglene for behandling og utlevering vil tilgangen til informasjonen kunne stoppes. Virksomhetene vil ha et stort ansvar i forhold til å sikre at opplysningene er à jour og riktige og i overensstemmelsen med informasjonen i registrene...”

Justisdepartementet uttalte i sin høringsuttalelse av 10. august 2012 bl.a. følgende:

”Personopplysningsloven § 8 oppstiller generelle vilkår for når behandling av personopplysninger kan finne sted. Det følger av bestemmelsen at behandling bare kan skje dersom den registrerte har samtykket i behandlingen, hvis den er fastsatt ved lov eller dersom ett av nødvendighetskriteriene i bokstav a til f er oppfylt. Argumentasjonen på side 56 i utredningen kan tyde på at prosjektgruppen anser særskilt hjemmel i lov som det aktuelle behandlingsgrunnlaget, da det er uaktuelt å

innhente samtykke fra hver av de registrerte, behandlingen neppe vil anses nødvendig for å utøve en oppgave av allmenn interesse, og den kommersielle aktørens interesser neppe vil veie tyngre enn registrertes personvern.

Justis- og beredskapsdepartementet bemerker at det ikke er tilstrekkelig at det i lov er bestemmelser som forutsetter behandling av personopplysninger. Det må fremgå klart i lov, eller i forskrift som er gitt i medhold av en lov, at personopplysninger kan samles inn og behandles, dersom dette skal være det rettslige grunnlaget for behandling. Vi mener det er tvilsomt om ordlyden i den foreslåtte forskriften §§ 3 og 4 er presis nok til å gi grunnlag for behandling av personopplysninger hos markedsaktørene. Snarere fremgår det kun forutsetningsvis at personopplysninger vil behandles, idet informasjon som inneholder personopplysninger avgis til disse, jf. § 3 tredje ledd.

Videre kan det stilles spørsmål om forskriftshjemmelen er klar nok, særlig tinglysingsloven § 38. I annet ledd heter det:

”Departementet kan også gi de forskrifter som det ellers finner påkrevd til gjennomføring av loven, herunder om hvordan publikum skal ha adgang til registrenes opplysninger”.

Uttrykket ”til gjennomføring av loven” trekker i retning av at forskriften utelukkende skal kunne gi presiserende bestemmelser, ikke inneholde mer selvstendig regulering på områder som ikke er regulert i loven. Bestemmelsen synes dessuten å rette seg mot enkeltpersoners adgang til opplysninger i de aktuelle registrene, og tar i liten grad høyde for et regelverk om kommersielle aktørers nedlasting av hele eller deler av registerinformasjonen og videreformidling av opplysninger fra egne opprettede databaser.”

Miljøverndepartementet er enig i dette, og foreslår derfor en ny hjemmel i tinglysingsloven § 38 for å kunne gi forskrift med nærmere bestemmelser om behandling av personopplysninger.

3. Nærmere om forslaget til endring i tinglysingsloven og forholdet til personopplysningsloven og matrikkelloven

3.1. Nærmere om tinglysingsloven § 38 annet ledd

Lov om tinglysing av 7. juni 1935 nr. 2 § 38 annet ledd lyder som følger:

”Departementet kan også gi de forskrifter som det ellers finner påkrevd til gjennomføring av loven, herunder om hvordan publikum skal ha adgang til registrenes opplysninger.”

Ot.prp. nr. 9 (1935-1936) Om lov om tinglysing gir lite veiledning i fortolkningen av forskriftshjemmelen i § 38. Tinglysingsloven § 38 annet ledd fikk sin nåværende utforming ved Ot.prp.nr.63 (1978-1979) Om lov om endringer i lov 7. juni 1935 nr. 2 om tinglysing og i en del andre lover ved at *”herunder om hvordan publikum skal ha adgang til registrenes opplysninger”* ble tatt inn. Forarbeidene her gir også lite veiledning i forhold til tolkningen av den generelle forskriftshjemmelen.

Som påpekt av Justisdepartementet i høringsuttalelsen av 10. august 2012, kan ordlyden i tinglysingsloven § 38 annet ledd *”til gjennomføring av loven”* trekke i retning av at forskriften utelukkende skal kunne gi presiserende bestemmelser. Forarbeidene gir som nevnt liten veiledning i tolkningen. De forskriftsbestemmelsene som allerede er gitt med hjemmel i bestemmelsen, jf. forskrift om tinglysing av 3. november 1995, har et ulikt innhold. Forskriftsbestemmelser om kommersielle aktørers nedlasting av informasjon fra grunnboken samt viderefremstilling av slike opplysninger kan imidlertid synes å være av en annen karakter enn bestemmelsene i forskriften om tinglysing. Ordlyden *”til gjennomføring av loven”* synes altså å ta sikte på utdyping av bestemmelser som allerede finnes i tinglysingsloven. Da tinglysingsloven ikke inneholder bestemmelser om behandling av personopplysninger, trekker dette i retning av at bestemmelsen ikke gir hjemmel for å forskriftsregulere behandling av personopplysninger.

3.2. Nærmere om personopplysningsloven

3.2.1. Personopplysningslovens formål

Lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven) av 14. april 2000 nr. 31 angir formålet i § 1:

”Formålet med denne loven er å beskytte den enkelte mot at personvernet blir krenket gjennom behandling av personopplysninger.

Loven skal bidra til at personopplysninger blir behandlet i samsvar med grunnleggende personvern hensyn, herunder behovet for personlig integritet, privatlivets fred og tilstrekkelig kvalitet på personopplysninger.”

Personopplysninger er i § 2 definert som ”opplysninger og vurderinger som kan knyttes til en enkeltperson”.

Når det gjelder grunnboks- og matrikkelinformasjon vil hoveddelen av behandlingen av informasjon fra registrene involvere personopplysninger.

3.2.2. Personopplysningslovens saklige virkeområde - behandling av personopplysninger

Lovens saklige virkeområde er i følge § 3 behandling av personopplysninger som helt eller delvis skjer med elektroniske hjelpemidler og annen behandling av personopplysninger når disse inngår eller skal inngå i et personregister. Loven gjelder ikke behandling av personopplysninger som den enkelte foretar for rent personlige eller andre private formål.

Behandling av personopplysninger er i § 2 definert som ”*enhver bruk av personopplysninger, som f.eks. innsamling, registrering, sammenstilling, lagring og utlevering eller en kombinasjon av slike bruksmåter*”. I utgangspunktet er alle handlinger som kan tenkes utført med personopplysninger omfattet. I praksis vil bruken ofte bestå av en serie sammenknyttede handlinger.

Det følger av § 5 at bestemmelsene i personopplysningsloven gjelder for behandling av personopplysninger om ikke annet følger av en særskilt lov som regulerer behandlingsmåten. Videre fremgår det av § 6 at personopplysningsloven ikke begrenser innsynsrett etter offentlighetsloven, forvaltningsloven eller annen lovbestemt rett til innsyn i personopplysninger. I henhold til personopplysningsloven § 7 er behandling av personopplysninger utelukkende for kunstneriske, litterære eller journalistiske formål unntatt fra de alminnelige reglene for behandling av personopplysninger.

Når det gjelder personopplysningslovens virkeområde i forhold til grunnboksinformasjon er Personvernemndas avgjørelse PVN-2007-03 relevant. Saken gjaldt en klage fra Norsk Eiendomsinformasjon as over Datatilsynets vedtak om å avvise en henvendelse vedrørende lovligheten av Asker og Bærum Budstikkes (heretter Budstikka) internettbaserte

eiendomsbase. Datatilsynet mente at Budstikkas tjeneste var et journalistisk produkt som falt innenfor personopplysningsloven § 7, og begrunnelsen for avvisningen var dermed at personopplysningslovens grunnkrav ikke kom til anvendelse på forholdet. Tjenesten var med andre ord ikke i strid med personopplysningsloven. Personvernemnda opprettholdt Datatilsynets vedtak.

3.2.3. Behandlingsansvarlig og databehandler

Det fremgår av § 2 at en behandlingsansvarlig er *”den som bestemmer formålet med behandlingen av personopplysninger og hvilke hjelpemidler som skal brukes”*. Behandlingsansvar betegner en formell posisjon og innebærer krav til etterlevelse av en rekke plikter i loven. Når behandlingen av personopplysninger skjer i regi av en bedrift eller annen juridisk person, vil vedkommende virksomhets øverste ledelse være behandlingsansvarlig.

Databehandler er *”den som behandler personopplysninger på vegne av den behandlingsansvarlige”*, jf. § 2. Databehandler er en person eller virksomhet utenfor den behandlingsansvarliges organisasjon, og vil typisk være et databehandlingsforetak. Begrepet brukes m.a.o. ikke om personer som faktisk behandler data, men betegner en bestemt type avtalepart som behandlingsansvarlige ofte anvender. Loven krever at denne relasjonen skal avtalereguleres, se § 15. En databehandler kan ikke behandle personopplysninger på annen måte en det som er skriftlig avtalt med den behandlingsansvarlige.

3.2.4. Vilkår for å behandle personopplysninger

Det følger av personopplysningsloven § 8 at personopplysninger bare kan behandles dersom den registrerte har samtykket, det er fastsatt i lov at det er adgang til slik behandling eller behandlingen er nødvendig for:

- ”a) å oppfylle en avtale med den registrerte, eller for å utføre gjøremål etter den registrertes ønske før en slik avtale inngås,*
- b) at den behandlingsansvarlige skal kunne oppfylle en rettslig forpliktelse,*
- c) å vareta den registrertes vitale interesser,*
- d) å utføre en oppgave av allmenn interesse,*

e) å utøve offentlig myndighet, eller

f) at den behandlingsansvarlige eller tredjepersoner som opplysningene utleveres til kan vareta en berettiget interesse, og hensynet til den registrertes personvern ikke overstiger denne interessen.”

Kravet om at et av de tre anførte grunnlag for behandling skal foreligge (samtykke, lovhjemmel eller nødvendighet ut fra særskilt opplistede formål) er en grunnforutsetning for at behandlingen skal være lovlig, jf. § 8. Et slikt grunnlag må foreligge før personopplysninger i det hele tatt blir behandlet. Det er i første omgang den som ønsker å behandle personopplysninger som skal vurdere om kravet til nødvendighet er tilfredsstilt eller ikke.

Når det gjelder nødvendighetskriteriet uttales bl.a. følgende i de spesielle merknadene til bestemmelsen i Ot.prp. nr. 92 (1998-1999) Om lov om behandling av personopplysninger:

”I tråd med loven for øvrig benyttes ”behandling” som et overbegrep som omfatter en rekke forskjellige former for håndtering av personopplysninger, jf § 2 nr 2. Vurderingen av om nødvendighetskravet er oppfylt kan bli forskjellig alt ettersom hva slags form for behandling det er tale om. Etter forholdene kan det f.eks tenkes at innsamling av opplysningene er nødvendig, men at utlevering av dem ikke er det.”

Når det gjelder behandling av personopplysninger fra grunnbok og matrikkel, vil det være umulig å skulle innhente samtykke fra hver av de registrerte. De aktuelle hjemlene for å være behandlingsansvarlig er derfor at det enten gis særskilt hjemmel i lov/forskrift for de aktuelle behandlingsformål, eller at den behandlingsansvarlige enten skal utøve en oppgave av allmenn interesse (bokstav d) eller kan ivareta en berettiget interesse og hensynet til den registrertes personvern ikke overstiger denne interessen (bokstav f).

Følgende fremkommer i de spesielle merknadene til bokstav d) i Ot.prp. nr. 92 (1998-1999) Om lov om behandling av personopplysninger:

”Personopplysninger kan videre behandles dersom dette er nødvendig for å utføre en oppgave av allmenn interesse, jf bokstav d som gjennomfører artikkel 7 bokstav e første alternativ i EU-direktivet. Eksempler på slike oppgaver kan

være behandling av personopplysninger som ledd i arkivering eller i forbindelse med statistisk, historisk eller vitenskapelig virksomhet. Det samme gjelder offentlige eller private informasjonssystemer som - eventuelt mot vederlag - er tilgjengelige for allmennheten. Det forhold at noen kan tjene penger på å behandle personopplysningene, utelukker ikke at behandlingen kan være av allmenn interesse.”

Når det gjelder alternativet om at den behandlingsansvarlige skal kunne ivareta en berettiget interesse og hensynet til den registrertes personvern ikke overstiger denne interessen, fremkommer følgende i de spesielle merknadene til bokstav f) i Ot.prp. nr. 92 (1998-1999):

”Bestemmelsen vil i sin generelle form delvis overlappe en del av de øvrige vilkårene i bokstav a til e. Om behandlingen er tillatt eller ikke, avhenger av en avveining av den behandlingsansvarliges interesser i å gjennomføre behandlingen mot den registrertes personverninteresse i at behandlingen ikke gjennomføres. På begge sider må både fordeler og ulemper med behandlingen tas i betraktning. Generelt må hensynet til privatlivets fred tillegges betydelig vekt i avveiningen mot kommersielle interesser. Dersom en registrert gir den behandlingsansvarlige beskjed om at han eller hun ikke vil at behandlingen skal gjennomføres eller fortsette, bør dette tillegges vesentlig vekt. Hvis ikke behandlingen kan hjemles i noen av de andre vilkårene i § 8, vil den behandlingsansvarlige i slike tilfeller måtte avstå fra å behandle opplysningene, eller slette eller aidentifisere opplysninger som allerede er behandlet. Det vil kunne være vanskelig for den behandlingsansvarlige i det enkelte tilfelle selv å avgjøre om egeninteressen i å behandle opplysningene veier tyngre enn hensynet til den registrertes personvern.”

Det kan etter Miljøverndepartementets oppfatning synes tvilsomt om behandlingsformålene i bokstav d) og f) er dekkende når det gjelder kommersiell videreformidling av eiendomsinformasjon med personopplysninger. Det kan etter dette synes som om det eneste aktuelle grunnlaget for behandling av personopplysninger fra grunnbok og matrikkel er at det gis særskilt hjemmel i lov/forskrift.

3.3. Nærmere om matrikkelloven

Matrikkelloven § 30 inneholder bestemmelser om utlevering og behandling av opplysninger fra matrikkelen. Bestemmelsens siste ledd lyder som følger:

”Departementet kan i forskrift gi nærare reglar om behandling, utlevering og sal av opplysningar, og kan under dette fritta behandling etter andre ledd frå meldeplikt etter § 31 i personopplysningslova.”

Etter Miljøverndepartementets syn gir bestemmelsen hjemmel til å gi forskrift om behandling av opplysninger fra matrikkelen, jf. personopplysningsloven § 8, slik at det ikke er behov for endringer i matrikkelloven. Prinsippene for behandling og utlevering av matrikelopplysninger er omtalt i Ot. prp. nr. 70 (2004-2005) kap. 30.3 s. 155-158. Departementet legger disse prinsippene fortsatt til grunn, men vil i tråd med Meld. St. 11 (2012–2013) *Personvern – utsikter og utfordringar*, kap. 5, åpne for mer viderebruk av opplysninger fra matrikkelen. Kommersielle virksomheter som tilbyr eller utvikler tjenester eller produkter for brukere som kan behandle personnavn, fødselsnummer og bostedsadresse, skal også selv kunne behandle slike matrikelopplysninger. Virksomhetene vil være å regne som behandlingsansvarlige etter personopplysningsloven. Nærmere bestemte vilkår for behandlingen vil bli fastsatt i forskrift. Departementet foreslår i den forbindelse å ta bort de begrensningene som til nå har vært gjeldende for bygningsinterne opplysninger som for eksempel boligareal.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget anses ikke å ha vesentlige økonomiske og administrative konsekvenser.

Forslaget skal bidra til en rettstilstand hvor mottakere av eiendomsinformasjon fra Kartverket kan være behandlingsansvarlige etter personopplysningsloven. Alternativt måtte Kartverket inngått databehandleravtaler med mottakere av eiendomsinformasjon, hvilket trolig ville medført at Kartverket hadde måttet avsette mer ressurser til administrasjon og oppfølging.

5. Merknader til lovforslaget

Lov om tinglysing av 7. juni 1935 nr. 2

Til § 38 nytt annet ledd

Etter § 38 nytt annet ledd kan departementet i forskrift gi nærmere regler om utlevering og annen behandling av grunnbokens opplysninger. Herunder gir bestemmelsen adgang til å gi regler om virksomheters tilgang til grunnboksopplysninger og salg av slike opplysninger. Med virksomheter siktes særlig til ulike markedsaktører som innhenter grunnboksopplysninger for å videreformidle disse til brukere mot vederlag. Bestemmelsen, og forskrifter gitt i medhold av den, gir rettslig grunnlag for behandling av personopplysninger, jf. personopplysningsloven § 8. All behandling av personopplysninger må ellers følge reglene i personopplysningsloven.

Tidligere § 38 annet ledd blir nå tredje ledd.

6. Forslag til lov om endring i tinglysingsloven

Lov om endring i tinglysingsloven

I

I lov om tinglysing 7. juni 1935 nr. 2 gjøres følgende endringer:

§ 38 nytt annet ledd skal lyde som følger:

Departementet kan i forskrift gi nærmere regler om utlevering og annen behandling av grunnbokens opplysninger, herunder om virksomheters tilgang til og salg av slike opplysninger.

II

Loven gjelder fra 1. januar 2014.